

Док.

У Лето 7527. месеца жетвара у 25. дану

У Београду

Равнокраки Винчански крст

Милан Т. Стеванчевић

Као експерт Студијске групе 1 Међународног консултативног комитета, Међународног савеза за телекомуникације, специјализоване агенције Уједињених Нација, често сам путовао а у слободно време обилазио цркве, манастире и музеје и успут правио забелешке. У старим српским рукописним књигама налазио сам записе о времену који нису били у складу данас важећом Аристотеловом геоцентричном метеорологијом. Записи у старим српским рукописним књигама о временским појавама указивали су на непознату **покретачку силу**.

Срби су знали да се на Преображење преображава и вода и гора, односно мења се хемијски састав кише, знали су да календарска година има само лето и зиму и да зима почиње на Митровдан и још много сазнања о дешавањима у природи за које ни данашња наука нема објашњење. Сазнање да зима почиње на Митровдан може се добити само електромагнетним приступом и то мерењем енергија које долазе са Сунца. Као познавалац магнетских поља и пропагације електричних поља био сам изненађен овим сазнањима. Све је указивало да смо у прошлости имали напредну цивилизацију која је знала оно што ми тек сада откривамо.

Записи о временским појавама, који су датирани по Српском календару, указивали су на висок степен научног, књижевног и уметничког образовања српског народа. Да би се достигао овако висок ниво науке и писмености, потребни су миленијуми.

Прва сазнања о постојању Српског календара потекла су од Светог владике Николаја Велимировића који је живео и радио код нашег стрица Славка у Либертвилу. Записе о српском календару у почетку сам читао из знатижеље и на њих нисам обраћао пажњу јер сам мислио да је то мит.

Међутим, повод за почетак истраживање календара код старих Срба била је камена плоча која се налази у Истанбулу на којој пише **"Ова кула се обнови и ово градско платно од Ђурађа Деспота Србије у лето 6956."**

Ово је био материјални доказ да је Српски календар постојао и да је био званични календар српске државе. Од тада упоредо истражујем Српски календар и теорију о **Првом покретачу** која је записана у старим рукописним књигама српског народа.

Све је указивало да Српски календар, историја и метеорологија чине једну целину.

После двадесет година истраживања долазим до сазнања да је Први покретач **електромагнетска сила**.

То је природна нематеријална макроскопска сила која у садејством са гравитационом силом покреће све природне временске појаве у атмосфери и унутрашњости Земље. Електромагнетска сила настаје заједничким дејством електричне конвекционе струје која долази са Сунца и магнетног поља Земље.

Електромагнетска сила и гравитациона сила чине нематеријални свет који нисмо знали ни да постоји.

На основу ових сазнања 2006. године објавио сам нову теорију под називом **Теоријске основе хелиоцентричне електромагнетне метеорологије**.

На свету постоје само две теоријске основе: Аристотелова геоцентрична метеорологија и моја Хелиоцентрична електромагнетна метеорологија. Треће теоријске основе из области метеорологије нема.

Трагајући за Српским календаром долазим до неких сазнања из историје која у почетку нисам могао да прихватим. Званична документа Римског царства нису била у складу са историјом коју сам учио.

Тако сам у Истанбулу записао, да **„Византија никада није постојала и да представља највећи фалсификат у историји европске цивилизације“**.

Дуго сам ћутао о овим сазнањима. Када сам 2012. године скупио мало грађанске храбрости и одлучио да објавим забелешке са мојих путовања нисам ни слутио какве ћу све непријатности доживети. Напади су били личне природе и долазили су са свих страна. Поједини византолози који су писали о мом „не знању“ нису бирали речи. На нападе такозваних „византолога“ нисам обраћао пажњу, јер сам их очекивао, али су ме погађали напади од пријатеља за које сам знао да су честити људи. Нисам се љутио јер сам и ја пре одласка у Истанбул веровао да је постојала Византија.

Проучавајући историју Византије долазим до сазнања да држава са тим именом никада није постојала и да је измишљена тек 1557. године у књизи **„Corpus Historiae Bizantinae“**, немачког историчара *Heronima Volfa*.

Византија није царство, већ ингениозни инструмент Великог изумитеља *Heronima Volfa* који је променом имена Римског царства омогућио Риму преузимање историјског и културног наслеђа Новог Рима (Истанбула).

Због великог броја напада, који нису били добронамерни, одлучио сам да не објављујем забелешке. Међутим, неочекивано подршку дао ми је академик Добрица Ђосић, велики српски писац и човек, кога сам упознао далеке 1958. године.

Добрицу сам упознао као студент друге године електротехничког факултета, када сам дошао да му поправам радио. Године су пролазиле и после објављивања Првог дела Српског календара случајно смо се срели испред Архиве Српске академије наука и уметности где сам уз несебичну помоћ господина Милета Станића проучавао књиге Љубомира Стојановића **Стари српски записи и натписи**, Српске Краљевске академије.

Добрица је знао за моја истраживања из осамдесетих година прошлог века која су разматрана и усвојена у Уједињеним Нацијама у Женеви. Веровао је да све што сам написао о Византији има научну основу у историјским документима.

Био је мишљења да би било корисно да у целости објавим забелешке јер ће се појавити људи који ће добронамерно проверавати истинитост мојих забелешки, па ако су забелешке истините, и ако су на основу историјских документа, забелешке могу постати опште народно добро. Послушао сам Добрицу и наставио да објављујем записе.

Тада сам веровао да свако има право на своју научну истину. То сам научио на многим конференција Уједињених Нација на којима сам бранио научне радове.

Међутим, преварио сам се, то не важи за српску историју јер историју пише победник, па колико победника толико историја.

Када сам објавио да постоји златни печат краља Строимира из 830. године говорили су да печат не постоји и да сам га **измислио**. Моја сазнања нису се уклапала у измишљену српску историју јер према византолозима нема српских држава пре Немањића.

Када је печат краља Строимира јавно приказан, византолози су променили плочу и почели да тврде да печат постоји али да Строимир није био краљ, већ кнез.

Један професор са Филозофског факултета у Београду, археолог, који је писао о мом „не знању“, тврдио је да Строимир „није био ни кнез и да није имамо никакву функцију“!

Ето, није био ни краљ ни кнез а имао је златни печат гравиран његовим именом који многи велики државници и то време нису имали.

Када сам правио забелешке ја сам имао обичај да снимим све што се могло снимити. Нисам желео да ми људи верују на реч. Приликом снимања имао сам доста проблема.

Кустоси музеја и црквени великодостојници нису били сагласни да снимам а нарочито не са блицом.

Нису ми дозвољавали да руком обрћем странице старе рукописне књиге а они су носили беле руканице.

Печат краља Строимира слика у огледалу.

На печату је угравиран двоструки православни патријашки крст окружен перфорираним кругом као симболом Сунца код српског народа.

Печат је мали али је његов значај огроман. Он је симбол српске државности и српског идентитета и доказ српске државности пре Немањића.

Мислим да су промене титула српских владара имале за циљ релативизацију српске историје где краљ постаје кнез а кнез српски владар без функције.

Тако је краљ Строимир Владисављев Дрвановић из српске краљевске династије **Дрвановић** назван кнезом и да потиче из измишљене династије **Властимировић**.

Српска краљевска династија Дрвановић владала је од 709 до 1160. године. Титула краља била је наследна. Први владар српске краљевске династије Дрвановић био је краљ Томислав Први Дрвановић.

Међутим, главни напад је био на ћирилична слова. Византолози негирају ћирилична слова на печату краља Строимира јер им она руше постојеће византолошко мишљење да је католички мисионар Ћирило творац српске ћирилице. У време гравирања ћириличних слова, на печату краља Строимира, будући **мисионар** папе Хадријана **Ћирило** имао је само две године. За верност папи и Католичкој цркви, Ћирило је сахрањен у цркви Светог Климента у Риму.

Старе српске рукописне књиге и текст на печату краља Строимира показују висок степен књижевног и уметничког образовања српског народа што је крунски доказ да је ћирилица постојала и пре Ћирила.

Утук

„Dajte bar jedan dokaz da su "Srbi u 6. veku stvorili velicanstven pravopisni sistem"! Sa istim stepenom verovatnoce mogao bi neki veci "rodoljub" od Vas da tvrdi kako su Srbi u 15. veku pre Hrista stvorili velicanstven pravopisni sistem".

Одговор је једноставан. Српски календар је документ који показује када је српски народ достигао висок степен цивилизацијског развоја. Срби су написали календар пре 7527 година. Језик, писмо и календар не стварају се преко ноћи а да би се створио величанствен правописни систем потребни су миленијуми а не векови. Правописни систем је дограђиван миленијумима а са њим дорађивано је писмо српског народа, ћирилица.

Дечанске хрисовуље су бисер српске писмености и показују висок степен писмености и књижевног образовања српског народа.

Дечанске хрисовуље

Српско-српски превод Павла Ивића и Милице Грковић

" Сведржитељ Господ и творац света, онај који држи у власти сву творевину, једини у вечној светлости, онај који пребива у три лица, Бог од бога, светлост од светлости, живот и животворац, превечна мудрост и сила, који је без мајке на небесима познат и опет ради нашег спасења без оца, од мајке видљив, богочовек да би људе спасао и да би у првобитни рај увео рајску радост, све је претрпео на земљи живећи.

Владар и господар анђелима и арханђелима и свим небеским силама, хуљен и клеветан, исмејан, распет, примивши срамну смрт и из мртвих васкрснувши, изведе из ада људску природу, узнесе се к оцу на небо"

Свети српски рукопис Српско четворојевађеље написано је за време српске царске династије Свевладовић почетком шестог века, али оригинал није сачуван.

Једини сачувани **препис** Светог српског рукописа, Српског четворојевађеља из 12 века налази се у Даблину (читај, украден).

Крали су и односили наше књиге јер своје нису имали.

Да би доказали да ћирилица није постојала пре Ћирила, византолози тврде да је печат гравиран на грчком језику где грчким словима пише:

„КЕ ВОІΘ. СТРОНМІР“.

Прва размена мишљења је била око слова **І** у речи Строимир јер се после ћириличног слова **М** налази слово **І**.

У циљу уштеде материјала на коме су писане старе српске рукописне књиге или код гравирања златних печата Срби су спајали слова на њима својствен начин.

У старим српским рукописним књигама може се наћи да се слова **Н** и **Б** спајају тако да друга вертикална линија слова **Н** буде заједничка за оба слова као на пример

Код спојених слова користи се једна линија (црвена) за оба слова. Тако се добија уштеда простора за писање или уштеда злата за једну вертикалну линију. Спајање слова и данас постоји

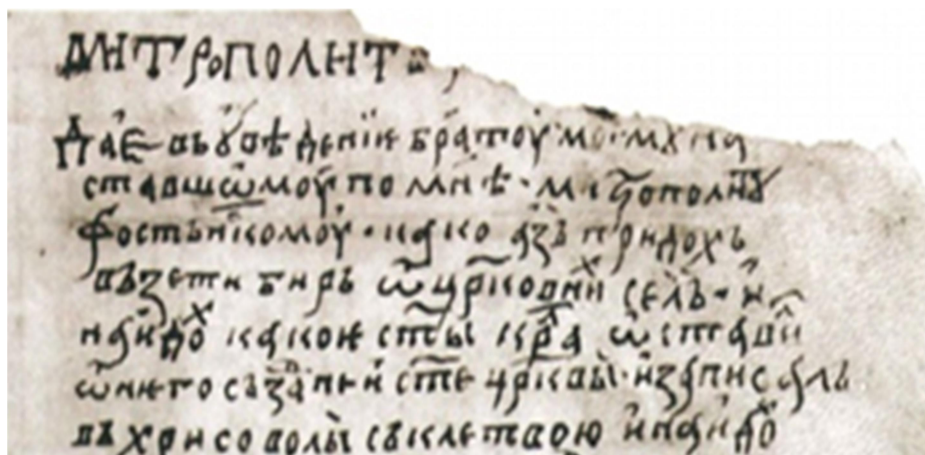
Народна Банка Србије

Код печата краља Строимира овај начин писања имао је за циљ уштеде злата за слово **И**. Тако после слова **М** пише се слово **И** у овом облику

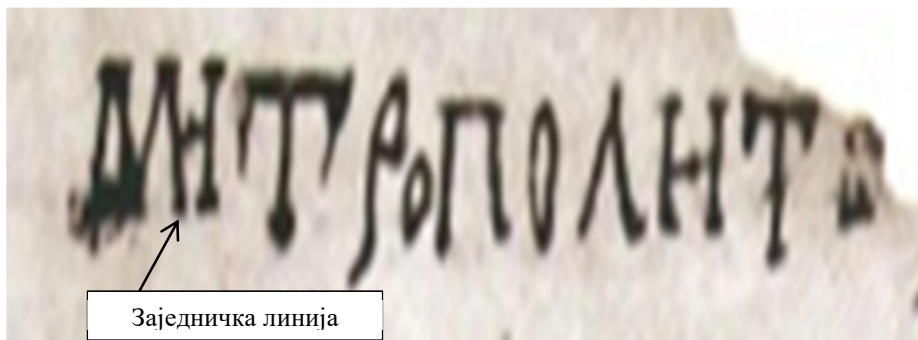

Црвена вертикална линија слова **М** користи се за оба слова па се на тај начин добија уштеда простора за писање.

Да је то тако доказује стари српски документ за реч **Митрополит** где је коришћен исти принцип спојених слова **М** и **И**.

Ако увеличамо реч **митрополит** види се принцип спојених слова где се друга вертикална линија ћириличног слова **М** користи за оба слова.

То значи слово **І** није грчко већ слово старе српске ћирилице која је некада имала ингениозно решење у облику **спојених слова**, а све у циљу уштеде простора за писање.

Велика и мала слова старе српске ћирилице:

Ю ю Ѡ ѡ Ѧ ѧ S s Щ щ Ѣ ѣ Ѩ ѩ Ъ ѣ Я я
Ју ју Ъ ѣ **І і** V v Оу оу Ѡ ѡ А а Ж ж

Друга размена мишљења била је око прва два слова „**КЕ** VOIO” за које византолози тврде да су грчка.

Међутим, анализа текста печата краља Сторимира показала је нешто друго.

Печат је гравиран у негативу а да би се лакше прочитао треба га посматрати као лик у огледалу.

Да би анализирали прва два слова на печату, која према византолозима су грчка слова **КЕ**, увеличаћемо слику у огледалу.

Увеличана слика печата у огледалу

Са увеличаног снимка јасно се види да прво слово није грчко слово **Κ** већ да се ради о два слова **IC**. То је српска абривијација *nomina sacra* која се налази на свим српским иконама, печатима српских владара, старом српском кованом новцу, старим српским рукописним књигама итд.

Да не би дошло до забуне између *nomina sacra* **IC** и ћириличног слова **Е** уметнута је **повлака** која је угравирана изнад слова у циљу уштеде простора за гравирање. (Е у српско - српском преводу „нека“)

Византолози или нису видели повлаку или је нису разумели. Повлака има за циљ уштеду простора за писање или гравирање.

Тако на основу српско-српског превода треба писати

IC повлака **Е**

што јасно указује да тумачење византолога да текст почиње грчким словима **ΚΕ** није тачан.

Треба нагласити да српска и грчка абривијација за Исуса Христа нису исте.

Грчка абривијација за *nomina sacra* је ^{χρς} и преводи се као **Христос** а српска абривијација за *nomina sacra* је **IC** и преводи се као **Исус Христ**.

У Народном музеју у Београду српска абривијација за *nomina sacra* **IC** тумачена је као **Христос**, односно као да се грчка абривијација налази на српским документима и кованом новцу.

Да се ради о српској абривијацији *nomina sacra* Исуса Христа може се видети и на кованом новцу Светог Деспота Српског где се јасно виде ћирилична слова **IC** и ћирилични текст **ДЕСПОТ СТЕФАН**.

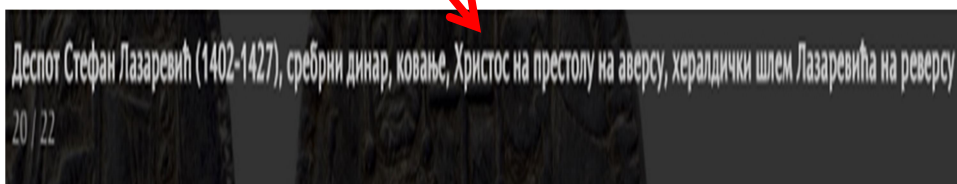
nomina sacra

Стефан

Деспот

Међутим, византолошки „експерти“ Народног музеја у Београду тумаче српску абривијацију *nomina sacra* **IC** као Христос.

Питам се, да ли се ради о не знању и погрешном тумачењу или о намери да се фалсификује српска историја. Ако би византолози били у праву онда је сав ковани новац српских владара на грчком језику.

То сигурно не одговара истини.

У Народном музеју у Београду, осим погрешног тумачења *potina sacra* постоје поставке: Византијски новац, Византијска уметност, Послевизантијска уметност итд. Питам се, на основу којих Византијских докумената су одредили називе ових поставки.

Било би добро када би из поставке Византијски новац показали само **један једини** ковани новац на коме пише Византија.

Руководство Народног музеја у Београду да би оправдало називе византијских поставки треба да покаже само један једини управни акт измишљеног царства као што је: **закон, уредба, одлука или печат** на коме пише **ВИЗАНТИЈА**. Не постоји држава без управних аката.

Ако Народни музеј нема оригинал управног акта са именом Византија онда руководство Народног музеја треба да размисли о промени назива поставки које носе име највећег фалсификата у историји европске цивилизације а које вређају српску културу и историју.

Тако се долази до сазнања да византолози Византолошког института при САНУ и професори на Филозофском факултету у Београду нису једини који оспоравају све што је српско.

Има византијских "експерата" и у Народном музеју у Београду. Сви они добро знају да је Византија измишљена и да никада није постојала.

Све ово указује да су византолози испунили задатак. Стрпљиво и плански, као мирнодопска војска, окупирани су факултете, институте, музеје и све научне установе од значаја за српски народ, са циљем да се Срби не досете да су имали ћирилицу пре Ћирила а државу пре Немањића. И тако лепо распоређени одређују шта је наше а шта није и уснут пишу „српску“ историју. Обичај византолога да све што је српско својатају или поклањају другим народима (види, Срби пре Немањића) има за циљ да се сакрије велика духовна и културна баштина српског народа. Такво тумачење је веома уносан посао.

Писање измишљене српске византолошке историје или скривање српске историје и културе доносило је велику материјалну корист а многи су добили звање **факултетских професора**.

Сервилни историчари и археолози су преко ноћи постајали чланови страних академија или су добијали звање почасних доктора европских универзитета па су цео живот посветили фалсификатима.

Тако су из области о којој мало знају, скачу у област у којој ништа не знају и **злоупотребом ауторитета** факултетског професора узимају себи за право да суде и чак пресуђују. Они нам одређују шта је истина а шта није.

Тешко оном ко им се замери.

Византолози „**када не знају чије је, они сигурно знају да није српско**“.

Стара српска рукописна књига **Минеј за мај**. Стрелица показује абревијацију типа **nomina sacra** као на печату краља Строимира.

Трећа размена мишљења била је око речи **BOIΘ**.

Утук:

„BOIΘ. је од грчког глагола *boitheo* што значи помоћи, притећи у помоћ (заповедни начин). Дакле, у питању је грчки текст, а не некаква ћирилица како Ви тврдите“.

Мислим да је тумачење погрешно. Богу се не може обраћати на **заповедни начин**.

Срби се моле Богу.

Да би видели које у праву да ли се ради о ћирилици или о грчком писму поново ће мо увеличати текст **BOIΘ** на печату краља Строимира.

Слика у огледалу

Према византолошком тумачењу прво слово (означено стрелицом) је грчко слово бета **Β**.

Међутим, на печату краља Строимира јасно се види да је угравирано ћирилично слово **Ћ** (српско-српски превод, „ћува – чува“)

Ако се упореди облик ћириличног слова **Ћ** и грчког великог слова бета **Β** онда се може рећи да не постоји никаква сличност.

Потребно је много византолошке маште или не знања или намере да би се ћирилично слово **Ћ** тумачило као грчко слово бета **Β**.

Крунски доказ да се ради о ћириличном тексту је чињеница да ћирилично слово **С** (Строимир) и ћирилично слово **Ћ** (ћува - чува) непостоје у грчком алфабету.

Грчки алфабет

α	alfa	Α	ν	ni	Ν
β	beta	Β	ξ	ksi	Ξ
γ	gama	Γ	ο	omikron	Ο
δ	delta	Δ	π	pi	Π
ε	epsilon	Ε	ρ	ro	Ρ
ζ	zeta	Ζ	σ,ς	sigma	Σ
η	eta	Η	τ	tau	Τ
θ	teta	Θ	υ	ipsilon	Υ
ι	jota	Ι	φ	fi	Φ
κ	kapa	Κ	χ	hi	Χ
λ	lambda	Λ	ψ	psi	Ψ
μ	mi	Μ	ω	omega	Ω

Познато је да када неки народ достигне одређени степен цивилизацијског развоја и писмености он користи симболе и скраћенице. Такође је познато да само они народи који су у прошлости достигли одређен ниво науке и културе имају свој календар.

Срби имају симболе и имају свој Српски календар. Тако су Срби користили симболе :

за краља **ΙΘ**

за цара **ΘΙ**

Српско-српски превод текста на печату краља Строимира гласи:

Нека Бог чува краља Строимира

Византолози радо поклањају оно што није њихово.

Да би подржали тумачење о грчком писму византолози Византолошког института САНУ написали су да се на печату краља Строимира налази **"равнокраки грчки крст"**. (Срби пре Немањића)

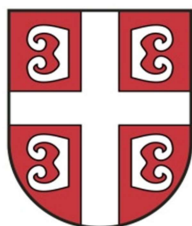
Зашто баш грчки? Питам се одакле им је тај податак да је баш грчки или је то написано по старом византолошком маниру да се све што је СРПСКО приписује другим народима. Вероватно да ни Грци не знају да је равнокраки крст њихов.

Међутим, најстарије запис о постојању равнокраког крста налазимо у Винчанској култури.

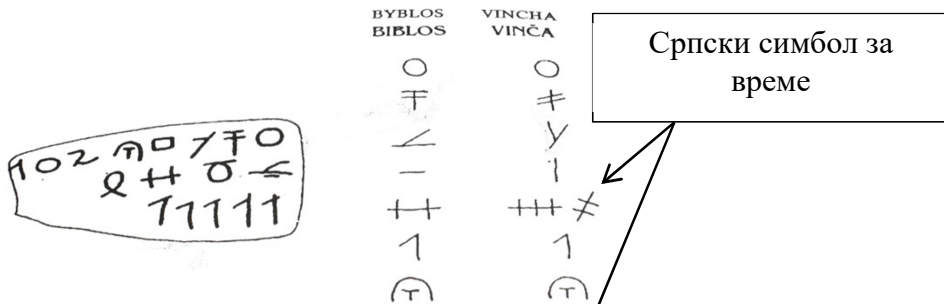
Винчанско писмо и симболи (Font created by Sorin Paliga) Symbols dating from the oldest period of Vinča culture (6th-5th millennia BC)

Винча је колевка европске цивилизације и има велику историјску и научну вредност. Међутим, оспоравање да је Винча колевка европске цивилизације и све што је **српско** је основа постојања византолога. Равнокраки крст са четири оцила налази се на српском грбу, симболу српског народа.

У Винчи је нађен **српски симбол за време** који је био линија водилца српском народу кроз време и историју.

Свети Сава записа „У лето 6707.

Равнокраки крст налази се у старим рукописним књигама српског народа.

Апостол Дечани

Студенички типик

Равнокраки винчански крст

Сребрни динар Стефан Душан 1331.

Равнокраки винчански крст

Печат кнеза Лазара (лик у огледалу)

Равнокраки винчански крст

На печату се налазе стара српска ћирилична слова а текст гласи:

"Овде, по милости Божјој, ја кнез Лазар све србске земље" Треба обратити пажњу на реч СРБСКЕ (СРБ).

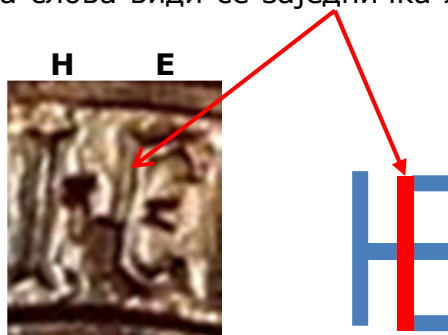
С Р Б С К Е

Код печата кнеза Лазара принцип **спојених слова** коришћен је за ћирилична слова **Н** и **Е** у речи „кнез“.

Када увеличамо спојена слова види се заједничка линија за оба слова.

У цркви Светог Ђорђа на Опленцу налази се равнокраки крст

Ако би својатали равнокраки крст онда можемо да кажемо да је пре **српски** него **грчки** јер је нађен у Винчанској култури. Налази се у многим старим српским рукописним књигама а на печацима показује почетак текста. Свидело се то византолозима или не, назваћемо га

Винчански равнокраки крст.

Милан Т. Стеванчевић
У Лето 7527. месеца жетвара у 25. дану

П.С. Савремена компјутерска обрада података врши се по протоколу Српског календара, **година, месец, дан**. У старим српским рукописним књигама и Српском календару има много научне случајности да би била случајност.
